

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה- ■</p>
<p>מקרא-key:</p>	

נדה-שמאי	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ואי בעית אימא: כי מודו שמאי והלל - בקופה שאינה בדוקה, כי פליגי חזקיה ור' יוחנן - בקופה בדוקה											!	◇
הא בדקה	מר סבר: [חזקיה]	◆	■	!								
אימור עם סילוק ידו נפל.	ומר סבר: [ר' יוחנן]	◆	■	!								
והא דומיא דאשה קתני, ואשה בדוקה היא				ז								◇
כיון דשכיחי בה דמים - כשאינה בדוקה דמיא.				!								◇
ואיבעית אימא: כי מודו שמאי והלל - בקופה שאינה מכוסה, כי פליגי חזקיה ורבי יוחנן - בקופה מכוסה.											!	◇
מכוסה - היכי נפל?				ז								
כגון שתמישה ע"י כסוי.				!								
והא דומיא דאשה קתני, ואשה מכוסה היא				ז								
כיון דשכיחי בה דמים - כשאין מכוסה דמיא.				!								◇
ואיבעית אימא: כי מודו שמאי והלל - בזוית קופה, כי פליגי חזקיה ורבי יוחנן - בזוית בית.											!	◇
והא קופה קאמר				ז								
ה"ק: קופה שנשתמשו בה טהרות בזוית בית זו, וטלטלה בזוית אחרת, ונמצא שרץ בזוית אחרת חזקיה סבר: לא מחזקינן טומאה ממקום למקום	[חזקיה]	◆	■	!								◇
מחזקינן.	רבי יוחנן סבר:	◆	■	!								◇
ומי מחזקינן?				ז								
נגע באחד בלילה, ואינו יודע אם חי אם מת, ולמחר השכים ומצאו מת - ר"מ מטהר	והתנן: [ר"מ]	■	ז	◆								◇
מטמאין, שכל הטמאות כשעת מציאתן.	חכמים:	■	ז	◆								◇
כשעת מציאתן, ובמקום מציאתן	ותני עלה:			ז								
וכי תימא: הגי מילי - לשרוף אבל לתלות - תלינן:				!								◇
ומי תלינן?				ז								
מחט שנמצאת מלאה חלודה או שבורה - טהורה, שכל הטמאות כשעת מציאתן	והתנן:			ז								◇
ואמאי? לימא: האי מעיקרא - מחט מעלייתא היא, והשתא הוא דהעלה חלודה				ז								
מצא שרץ שרוף על גבי הזיתים, וכן מטלית המהומהם - טהור, שכל הטמאות כשעת מציאתן	ועוד, תנן:			ז								
וכי תימא: כשעת מציאתן - בין לקולא בין לחומרא ובמקום מציאתן, אבל שלא במקום מציאתן - משרף לא שרפינן, מתלא תלינן				!								◇
ככר ע"ג הדף, ומדף טמא מונח תחתיו, אע"פ שאם נפלה א"א אלא א"כ נגעה - טהורה, שאני אומר: אדם טהור נכנס לשם ונטלה, עד שיאמר: ברי לי שלא נכנס אדם שם	והתנן:			ז								◇
לא נצרכה אלא למקום מדרון	וא"ר אלעזר:			ז								◇
התם כדקתני טעמא - שאני אומר אדם טהור נכנס לשם ונטלה.				!								◇
הכא נמי - נימא עורב אתא ושדא				ז								
אדם דבכונה - אמרינן, עורב דשלא בכונה - לא אמרינן.				!								

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

נדה-שמאי	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ד	ב	ג
מכדי, האי ככר - ספק טומאה ברה"י הוא, וכל ספק טומאה ברה"י - ספקה טמא		ז							◊
משום דהוי דבר שאין בו דעת לישראל, וכל דבר שאין בו דעת לישראל, בין ברה"ר בין ברשות היחיד - ספקו טהור.		!							◊
ואב"א: הכא בטומאה דרבנן.		!							◊
דיקא נמי, דקתני מדף, כדכתיב (ויקרא כ"ו) עלה נדף.		■	■						
לא כדברי זה כל.	והכ"א:								■
לא כדברי זה ולא כדברי זה, לא כדברי שמאי - שלא עשה סייג לדבריו, ולא כדברי הלל - שהפריז על מדותיו. אלא: מעת לעת ממעטת על יד מפקידה לפקידה, ומפקידה לפקידה - ממעטת על יד מעת לעת.	ת"ר, והכ"א:								■
מעת לעת ממעטת על יד מפקידה לפקידה כיצד: בדקה עצמה באחד בשבת ומצאת טהורה, וישבה שני ושלישי ולא בדקה, ולרביעי בדקה ומצאה טמאה, אין אומרים תטמא מפקידה לפקידה, אלא מעת לעת.									■
ומפקידה לפקידה ממעטת על יד מעת לעת כיצד: בדקה עצמה בשעה ראשונה ומצאת טהורה, וישבה לה שניה ושלישית ולא בדקה, ולרביעית בדקה ומצאה טמאה - אין אומרים תטמא מעת לעת אלא מפקידה לפקידה.									■
פשיטא, כיון דבדקה עצמה בשעה ראשונה ומצאת טהורה - לא מטמינן לה מעת לעת		ז							
אידי דתנא מע"ל ממעטת על יד מפקידה לפקידה, תנא נמי מפקידה לפקידה ממעטת על יד מעת לעת.									!
מאי טעמייהו דרבנן - אשה מרגשת בעצמה.	רבה:								■
אם כן, תהא דיה שעתה	א"ל אב"י:								ז
לחדודי לאב"י הוא דבעי.	ורבה:								!
אלא מאי טעמייהו דרבנן?									^
חכמים תקנו להן לבנות ישראל שיהיו בודקות עצמן שחרית וערבית שחרית - להכשיר טהרות של לילה, וערבית - להכשיר טהרות של יום, וזו הואיל ולא בדקה - הפסידה עונה.	כי הא דאמר רב יהודה אמר שמואל:								!
מאי עונה									ז
עונה יתירה.									!
והא זימנין משכחת לה ג' עונות במעת לעת	רב פפא לרבא:								ז
השוו חכמים מדותיהן, שלא תחלוק במעת לעת									!
איבעית אימא: שלא יהא חוטא נשכר.									!
מאי בינייהו?									ז
איכא בינייהו - דאתניסה ולא בדקה.									!
כל אשה שיש לה וסת [וכ"ו].									■
לימא מתנ"ר דוסא היא ולא רבנן,									ז
ארבע נשים דיין שעתן, בתולה, מעוברת, מניקה, וזקנה.	דתניא, ר"א:								■
כל אשה שיש לה וסת - דיה שעתה	ר' דוסא:								■
אפילו תימא רבנן, עד כאן לא פליגי רבנן עליה דר' דוסא - אלא שלא בשעת וסתה, אבל בשעת וסתה - מודו ליה, ומתניתין בשעת וסתה - ודברי הכל.									!

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה- ■</p>
<p>key- מקרא:</p>	

נדה-שמאי	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	
מכלל דר' דוסא - אפילו שלא בשעת וסתה אמר																									
מאן תנא להא																									
אשה שיש לה וסת כתמה טמא למפרע, שאם תראה שלא בשעת וסתה - מטמאה מעת לעת	דת"ר:																								
נימא רבנן היא ולא רבי דוסא?																									
אפילו תימא רבי דוסא, ע"כ לא פליג רבי דוסא עלייהו דרבנן - אלא בשעת וסתה, אבל שלא בשעת וסתה - מודי להו ומתניתין - בשעת וסתה, ור' דוסא היא, - וברייא - דברי הכל.																									
ולוקמא איפכא																									
כיון דאיכא לאוקומי לקולא ולחומרא - לחומרא מוקמינן.																									
שאם תראה שלא בשעת וסתה - מטמאה מעת לעת	קתני:																								
טעמא - דאשה שיש לה וסת הוא, דפליגי רבנן בין כתמה לראייתה, הא שאר נשים שאמרו חכמים דיון שעתו - כתמן כראייתן																									
מני																									
רבי חנינא בן אנטיגוס היא																									
כל הנשים כתמן טמא למפרע ונשים שאמרו חכמים דיון שעתו כתמן כראייתן חוץ מתינוקות שלא הגיע זמנה לראות שאפילו סדינין שלה מלוכלכין בדם אין חוששין לה.	דאמר רב יהודה אמר שמואל משום רבי חנינא בן אנטיגוס:																								
ומי אית ליה לרבי חנינא כתם כלל?																									
כל הנשים כתמן טמא, ונשים שאמרו חכמים דיון שעתו - כתמן טמא	התניא: [ת"ק]																								
נשים שאמרו חכמים דיון שעתו - אין להן כתם	ר' חנינא בן אנטיגוס:																								
מאי לאו אין להן כתם כלל																									
לאו אין להן כתם למפרע אבל יש להן כתם מכאן ולהבא																									
מכלל דתנא קמא סבר אפי' למפרע?																									
אין, ר"מ היא, דמחמר גבי כתמים:																									
כל הנשים כתמן טמא למפרע, ונשים שאמרו חכמים דיון שעתו - כתמן טמא למפרע - דר"מ	דתיא: [ר"מ]																								
נשים שאמרו חכמים דיון שעתו - כתמן כראייתן. ותינוקות שהגיע זמנה לראות - יש לה כתם, ושלא הגיע זמנה לראות - אין לה כתם. ואימתי הגיע זמנה לראות - משהגיעו ימי הנעורים.	רבי חנינא בן אנטיגוס:																								
והמשמשת בעדים כו'.																									
עד שלפני תשמיש - אינו ממעט כפקידה.	רב יהודה אמר שמואל:																								
מ"ט?																									
מתוך שמהומה לביתה.	רב קטינא:																								
וכי מהומה לביתה מאי הוי?																									
מתוך שמהומה לביתה - אינה מנסת לחורין ולסדקין.																									
המשמשת בעדים - הרי זו כפקידה	תנן:																								

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

נדה-שמאי	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א
מאי לאו: חד לפני תשמיש, וחד לאחר תשמיש?											⚡
לא, אידי ואידי - לאחר תשמיש, ואחד לו ואחד לה											⚡
דרך בנות ישראל משמשות בשני עדים, אחד לו ואחד לה.	כדתנן:										■
האי מאי? אי אמרת בשלמא חד לפני תשמיש וחד לאחר תשמיש - איצטריך, סד"א: מתוך שמהומה לביתה - לא בדקה שפיר, קמ"ל: הרי זו כפקידה. אלא אי אמרת: אידי ואידי לאחר תשמיש - פשיטא											⚡
מהו דתימא: שמא תראה טפת דם כחרדל, ותחפנה שכבת זרע - קמ"ל.											⚡
ואיבעית אימא: שתי בדיקות אצרכו רבנן, חד - לפני תשמיש, וחד - לאחר תשמיש, וכי קתני הרי זו כפקידה - אלאחר תשמיש.											⚡
והא המשמשת קתני											⚡
תני: ומשמשת.											⚡
ממעטת על יד מעת לעת.											■
השתא מעת לעת ממעטת, מפקידה לפקידה מיבעיא											⚡
מהו דתימא: מעת לעת - חשו בה רבנן לפסידא דטהרות, אבל מפקידה לפקידה - לא, קמ"ל.											⚡
כיצד דיה שעתה וכו':											■
למה לי למיתני היתה יושבת במטה, ועסוקה בטהרות? ליתני היתה עסוקה בטהרות ופרשה וראתה											⚡
הא קמ"ל: טעמא - דדיה שעתה, הא מעת לעת - מטה נמי מטמיא.											⚡
מסייע ליה לזעירי											■
מעת לעת שבגדה - עושה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים.	דאמר זעירי:										⚡
מכדי האי מטה דבר שאין בו דעת לישאל הוא, וכל דבר שאין בו דעת לישאל - ספקו טהור											⚡
כשהברותיה נושאות אותה במטה, דהויא ליה יד הברותיה.	תרגמה זעירי:										⚡
ספק טומאה הבאה בידי אדם - נשאלין עליה	והשתא דא"ר יוחנן:										⚡
אפי' בכלי מונח ע"ג קרקע כמי שיש בו דעת לישאל - אע"פ שאין חברותיה נושאות אותה במטה.											⚡
ספק טומאה הבאה בידי אדם - נשאלים עליה, אפי' בכלי המונח על גבי קרקע כמי שיש בו דעת לישאל.	גופא, א"ר יוחנן:										■
היה מתעטף בטליתו וטהרות וטומאות בצדו, וטהרות וטומאות למעלה מראשו ספק נגע ספק לא נגע - טהור, ואם אי אפשר אא"כ נגע - טמא.	מיתבי: [ת"ק]										⚡
אומרים לו שנה ושונה.	רשב"ג:										⚡
אין שונים בטהרות	אמרו לו:										⚡
אמאי? הא ספק טומאה הבאה בידי אדם הוא											⚡
בר מיניה דההיא											⚡
ברשות היחיד - ספקו טמא, ברשות הרבים - טהור.	דתני רב הושעיא:										⚡
מעת לעת שבגדה - עושה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים.	גופא, אמר זעירי:										■
איני, והא כי אתא אבימי מבי חוואי, אתא ואייתי מתניתא בידיה:											⚡

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ^ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

נדה-שמאי	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א
מעט לעת שבנדה - משכבה ומושבה כמגעה.	[מתניתא]								ז		◊
מאי לאו: מה מגעה לא מטמא אדם - אף משכבה לא מטמא אדם									ז		
ותסברא? קל וחומר הוא, ומה לי חרס המוקף צמיד פתיל, הניצול באוהל המת - אינו ניצול במעט לעת שבנדה ומשכבות ומושבות, שאינן ניצולין באהל המת - אינו דין שאין ניצולין במעט לעת שבנדה?	רבא:								!		◊
והא אבימי מבי חוזאי מתניתא קאמר									ז		
אימא: משכבה ומושבה - כמגע עצמה, מה מגע עצמה - מטמא אדם לטמא בגדים, אף משכבה ומושבה - מטמא אדם לטמא בגדים.	[רבא]								!		◊
תניא כוותיה דרבא:										■	
הרואה כתם - מטמאה מעט לעת, ומה היא מטמאה - משכבות ומושבות, אוכלין ומשקין, וכלי חרס המוקף צמיד פתיל, ואינה מקולקלת למנינה, ואינה מטמאה את בועלה למפרע	[תניא] [ת"ק]									■	◊
מטמא את בועלה. ואינה מונה אלא משעה שראתה.	ר' עקיבא:									■	
הרואה כתם מטמאה למפרע, ומה היא מטמאה - אוכלין ומשקין, משכבות ומושבות, וכלי חרס המוקף צמיד פתיל, ומקולקלת למנינה, ומטמאה את בועלה, ואינה מונה אלא משעה שראתה.										■	
וזה וזה תולין, לא אוכלין ולא שורפין.										■	
ורבא, אי שמיע ליה מתניתא - לימא מתניתא ואי לא שמיע ליה מתניתא - קל וחומר מנא ליה?									ז		
לעולם שמיע ליה מתניתא, ואי ממתניתא הוה אמינא: או אדם או בגדים, אבל אדם ובגדים - לא, משום הכי קאמר ק"ו.									!		◊
מעט לעת שבנדה - לקדש, אבל לא לתרומה.	רב הונא:										■
אי הכי, ליתני גבי מעלות											ז
כי קתני - היכא דאית ליה דררא דטומאה, אבל היכא דלית ליה דררא דטומאה - לא קתני.									!		◊
מה היא מטמאה - אוכלין ומשקין	מיתבי:										■
מאי לאו: בין דקדש בין דתרומה											ז
לא, דקדש.									!		◊
אף בשעת עברתן מלאכול בתרומה.	תא שמע, רבי יהודה:										■
מאי דהוה הוה	והוינן בה:								ז	ז	
לא נצרכה אלא לתקן שירים שבפניה	רב חסדא:								!		ז
לישרוף שירים שבידיה שבדקה עצמה כשיעור וסת.	רב הונא מתני:								!		◊
מעשה ועשה רבי כר"א, לאחר שזוכר אמר: כדי הוא ר"א לסמוך עליו בשעת הדחק.	ת"ש: [רבי]										■
מאי לאחר שזוכר?	והוינן בה:								ז	ז	
אילימא לאחר שזוכר דאין הלכה כרבי אליעזר אלא כרבנן									!		ז
בשעת הדחק היכי עביד כותיה?									ז	ז	
אלא - דלא איתמר הלכתא לא כמר ולא כמר, וכיון שזוכר - דלאו יחיד פליג עליה אלא רבים פליגי עליה, אמר כדי הוא רבי אליעזר לסמוך עליו בשעת הדחק.									!		ז
אי אמרת בשלמא לתרומה - היינו דהואי תרומה בימי רבי, אלא אי אמרת לקדש - קדש בימי רבי מי הוא?											ז
כדעולא									!		

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

נדה-שמאי	מאן דאמר	כ	ט	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א
חבריא מדכן בגלילא	דאמר עולא:								!	◊
הכא נמי בימי רבי.									!	
מעשה בשפחותי של רבן גמליאל שהיה אופה ככרות של תרומה, ובין כל אחת ואחת מדיחה במים ובודקת. באחרונה בדקה ומצאה טמאה, ובאת ושאלה את רבן גמליאל, ואמר לה: כולן טמאות. אמרה לו: והלא בדיקה היתה לי בין כל אחת ואחת אמר לה: אם כן, היא טמאה וכולן טהורות.	ת"ש:								◊	◊
קתני מיהת ככרות של תרומה									◊	
מאי תרומה - תרומת לחמי תודה.									!	◊
תרומת לחמי תודה באפיה מאי בעיא?									◊	
דאפרשינהו בלישייהו									!	◊
להמי תודה שאפאן ד' הלוח - יצא.	וכי הא דאמר רב טובי בר רב קטינא:								!	◊
והא בעינן ארבעים	והוינן בה:								!	
למצוה.									!	
והא בעינן אפרושי תרומה מינייהו									!	
וכי תימא דמפריש פרוסה מכל חד וחד									!	
אחד אמר רחמנא - שלא יטול פרוסה									!	◊
דאפרשינהו בלישייהו	ואמרינן:								!	◊
הכא נמי - דאפרשינהו בלישייהו.									!	
שוב מעשה בשפחה של רבן גמליאל שהיתה גפה חביות של יין, ובין כל אחת ואחת מדיחה ידיה במים ובודקת. ובאחרונה בדקה ומצאה טמאה, ובאת ושאלה לרבן גמליאל, ואמר לה: כולן טמאות. אמרה לו: והלא בדיקה היתה לי בין כל אחת ואחת אמר לה: אם כן, היא טמאה וכולן טהורות.	ת"ש:								◊	◊
אי אמרת בשלמא חדא דקדוש וחדא דתרומה - היא היינו דהדרה ושיילה, אלא אי אמרת אידי דקדוש, למה לה למהדר ולשיילה?									◊	
מעשה שהיה - בשתי שפחות היה.									!	◊
מעט לעת שבנדה - מטמאה בין לקדש ובין לתרומה, ממאי - מדלא קתני לה גבי מעלות.	לישנא אחרינא אמרי לה: רב הונא:								!	◊
והא תני תנא לקדש אבל לא לתרומה	א"ל רב נחמן:								!	
בחולין שנעשו על טהרת קדש, ולא בחולין שנעשו על טהרת תרומה.	קבלה מיניה רב שמואל בר רב יצחק:								!	◊
נוולד לה ספק טומאה, עד שלא גלגלה - תעשה בטומאה, משגלגלה - תעשה בטהרה. עד שלא גלגלה - תעשה בטומאה חולין נינהו, ומותר לגרום טומאה לחולין שבארץ ישראל. משגלגלה - תעשה בטהרה, חולין הטבולין לחלה - כחלה דמו, ואסור לגרום טומאה לחלה.	תנן התם:								!	◊
וחלתה תלויה, לא אוכלין ולא שורפין	תנא:								!	◊
באיזה ספק אמרו									!	
בספק חלה.									!	
מאי ספק חלה?									!	◊
שלא תאמר בהוכחות שנינו כמו שני שבילין, דהתם - חולין גרידא נמי מטמו, אלא בנשען.	אביי ורבא דאמרי תרוייהו:								!	◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

נדה-שמאי	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א
זב וטהור שהיו פורקין מן החמור, או טוענין: בזמן שמשאן כבד - טמא, משאן קל - טהור, וכולן טהורין לבני הכנסת, וטמאין לתרומה.	דתנן:										!
וחולין הטבולין לחלה כחלה דמו?											⚡
אשה שהיא טבולת יום - לשה את העיסה, וקוצה הימנה לחלה, ומניחתה בכפישה או באנחותא, ומקפת וקורא לה שם, מפני שהוא שלישי, ושלישי טהור בחולין.	והתניא:										⚡
ואי אמרת חולין הטבולין לחלה כחלה דמו - הא טמיתנהו											⚡
כל שודאי מטמא חולין - גזרו על ספקו משום חולין הטבולין לחלה: והאי טבול יום, כיון דלא מטמא ודאי חולין - לא גזרו עליו משום חולין הטבולין לחלה.	אביי:										!
והא מעת לעת שבנדה, דודאי מטמא חולין - ולא גזרו על ספקה משום חולין הטבולין לחלה											⚡
בחולין שנעשו על טהרת קדש, ולא בחולין שנעשו על טהרת תרומה	דאמר מר: קבלה מיניה רב שמואל בר רב יצחק:										⚡
התם - לא פתיכא בהו תרומה, הכא - פתיכא בהו תרומה.											!
ואיבעית אימא: הנח מעת לעת - דרבנן.											!
ארבע נשים דיין שעתן: בתולה, מעוברת, מניקה, וזקנה.	רבי אליעזר										◆
אני לא שמעתי אלא בתולה.	[רבי יהושע]										◆
אבל הלכה כרבי אליעזר.											⚡
איזו היא בתולה - כל שלא ראתה דם מימיה, אע"פ שנסואה.											⚡
מעוברת - משודע עוברת											⚡
מניקה - עד שתגמול את בנה.											⚡
נתנה בנה למניקה, גמלתו, או מת, ר"מ אומר: מטמאה מעת לעת	[ר"מ]										◆
דיה שעתה.	חכמים:										◆
איזוהי זקנה - כל שעברו עליה שלש עונות סמוך לזקנתה											⚡
כל אשה שעברו עליה שלש עונות - דיה שעתה.	רבי אליעזר:										◆
מעוברת ומניקה שעברו עליהן שלש עונות - דיין שעתן.	רבי יוסי:										◆
ובמה אמרו דיה שעתה - בראייה ראשונה, אבל בשניה - מטמאה מעת לעת. ואם ראתה הראשונה מאונס - אף השניה דיה שעתה.											⚡
אתה לא שמעת ואני שמעתי, אתה לא שמעת אלא אחת ואני שמעתי ארבע, אין אומרים למי שלא ראה את החדש יבא ויעיד אלא למי שראוהו.	תניא, אמר לו רבי אליעזר לרבי יהושע:										⚡
כל ימיו של רבי אליעזר היו עושין כרבי יהושע, לאחר פטירתו של רבי אליעזר החזיר רבי יהושע את הדבר ליושנו.											○
כרבי אליעזר בחייו מ"ט לא?											⚡
משום דרבי אליעזר שמותי הוא, וסבר: אי עבדינן כוותיה בחדא - עבדינן כוותיה באחרניתא, ומשום כבודו דר"א לא מצינו מחינן בהו. לאחר פטירתו של ר"א, דמצינו מחינן בהו, החזיר את הדבר ליושנו.											!
הלכה כרבי אליעזר בארבע.	רב יהודה אמר שמואל:										⚡
חדא - דאמרן.											⚡
ואידך: המקשה כמה תשפה ותהא זבה - מעת לעת - דברי ר"א	[ר"א]										⚡
והלכה כדבריו.											⚡

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

נדה-שמאי	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואידך: הוב והזבה שבדקו עצמן יום ראשון - ומצאו טהור, יום שביעי - ומצאו טהור, ושאר הימים לא בדקו, רבי אליעזר אומר הרי אלו בחזקת טהרה	[ר"א]							◆	■	◇	
אין להם אלא יום הראשון ויום השביעי בלבד	רבי יהושע:							◆	■	◇	
אין להם אלא יום שביעי בלבד.	רבי עקיבא:							◆	■	◇	
נראין דברי רבי אליעזר מדברי רבי יהושע, ודברי ר"ע מדברי כולן אבל הלכה כר' אליעזר.	ותניא, ר"ש ורבי יוסי:								■		
אחורי כלים שנטמאו במשקין, ר' אליעזר אומר: מטמאין את המשקין ואין פוסלין את האוכלין, מטמאין את המשקין - ואפילו דחולין, ואין פוסלין את האוכלין - ואפילו דתרומה.	ואידך, דתנן: [ר"א]							◆	■	◇	
מטמאין את המשקין ופוסלין את האוכלין.	רבי יהושע:							◆	■	◇	
ק"ו, ומה טבול יום, שאין מטמא משקה חולין - פוסל אוכלי תרומה, אחורי כלים, שנטמא משקה חולין - אינן דין שפוסל אוכלי תרומה?	א"ר יהושע:							◆	■	◇	
אחורי כלים דרבנן, וטבול יום דאורייתא, ורבנן מדאורייתא לא עבדינן קל וחומר: דמדאורייתא אין אוכל מטמא כלי, ואין משקה מטמא כלי, ורבנן הוא דגזור גזרה משום משקין דזב וזבה משקין דעולין לקבל טומאה - גזרו בהו רבנן, אוכלין דאין עלולין לקבל טומאה - לא גזרו בהו רבנן.	ורבי אליעזר:							◆	■	◇	
ומאי שנא אחורי כלים דנקט								⚡			
משום דקילי								!			
כלי שנטמא מאחוריו במשקין - אחוריו טמא, תוכו אזנו אוגנו ידיו טהורין. נטמא תוכו - כולו טמא.	דתנן:							!	■		
מאי קמ"ל שמואל? בכולהו תנן הלכתא										⚡	◇
וכי תימא: אחורי כלים קמ"ל, דלא תנן										!	
ולימא הלכה כר"א באחורי כלים										⚡	
אלא, הא קמ"ל: שאין למדין הלכה מפי תלמוד.										!	◇
ותו ליכא? והאיכא										⚡	◇
מלמדין את הקטנה שתמאן בו	דתנן ר"א:									⚡	◇
הלכה כר' אליעזר	ואמר רב יהודה אמר שמואל:									⚡	
כי אמר שמואל, הלכה כר' אליעזר בד' - בסדר טהרות, אבל בשאר סדרים - איכא טובא.										!	◇
וה"נ מסתברא										!	
אף הרודה ונותן לסל - הסל מצרפן לחלה	דתנן ר' אליעזר:									!	◇
הלכה כר"א	ואמר רב יהודה אמר שמואל:									!	◇
ש"מ.										!	
ומאי אולמיה דהאי מהאי?										⚡	◇
משום דקאי רבי אלעזר כותיה										!	
מלמדין את הקטנה שתמאן בו.	דתנן רבי אלעזר:									!	◇
ומי קאי? והא אצרכו מצרכינן להו, ולא דמיין להדד?										⚡	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

נדה-שמאי	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א
אלא משום דקאי רבי יהודה בן בבא כותיה											◊
דתניא, רבי יהודה בן בבא: העיד ה' דברים:											◊
שממאנים את הקטנות											◊
ושמשיאין את האשה ע"פ עד אחד											◊
ושנסקל תרנגול בירושלים על שהרג את הנפש											◊
ועל יין בן מ' יום שנתנסך ע"ג המזבח											◊
ועל חמיד של שחר שקרב בד' שעות.											◊
מאי קטנות - לאו חזא דר' אלעזר וחד דר' אליעזר?											◊
לא, מאי קטנות - קטנות דעלמא.											◊
אי הכי, גבי אשה נמי, נתני נשים, ונימא נשים דעלמא? אלא, מדהכא קתני אשה, והכא קתני קטנות, ש"מ: דוקא קתני, ש"מ.											◊
הלכה כר"א בד'.	וכן א"ר אלעזר:										◊
ותו ליכא?											◊
מלמדין את הקטנה שתמאן בו	והתנן רבי אלעזר:										◊
הלכה כר"א	וא"ר אלעזר:										◊
וכי תימא: כי א"ר אלעזר הלכה כר"א בד' בסדר טהרות, אבל בשאר סדרי - איכא											◊
ומי איכא?											◊
הורד והכופר והלטום והקטף - יש להן שביעית, ולדמיהן שביעית, יש להן ביעור ולדמיהן ביעור.	והתנן:										◊
מאן תנא קטפא פירא - ר"א	וא"ר פדת:										◊
חזי דמינך ומאבוך קשריתו קטפא לעלמא את אמרת מאן תנא קטפא פירא ר"א, ואבוך אמר הלכה כר"א בד'.	וא"ר זירא:										◊
ואם איתא, לימא ליה: כי אמר אבא הלכה כר"א בד' - בסדר טהרות, אבל בשאר סדרי - איכא.											◊
אלא קשיא ההיא											◊
משום דקאי רבי אלעזר כותיה											◊
מלמדים את הקטנה שתמאן בו.	דתנן רבי אלעזר:										◊
ומי קאי? והא אצרכי מצרכינן להו, ולא דמיין להדד?											◊
אלא משום דקאי רבי יהודה בן בבא כותיה.											◊
ותו ליכא?											◊
אומרה ברכה רביעית בפני עצמה,	והתנן, ר"א:										◊
אומרה בהודאה.	ר' אליעזר:										◊
הלכה כר"א	וא"ר אלעזר:										◊

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

נדה-שמאי	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ההוא - דאמר משום רבי חנינא בן גמליאל	ר' אבא:									!	◊
אומרה ברכה רביעית בפני עצמה	דתניא, רבי עקיבא:									!	◊
אומרה בהודאה.	רבי חנינא בן גמליאל:									!	◊
והא קשיש מיניה טובא										⚡	
אלא: משום דקאי רבי חנינא בן גמליאל בשיטתיה.										!	
ומי קאי?										⚡	
אור יוה"כ - מתפלל שבע ומתודה, שחרית - מתפלל שבע ומתודה, מוסף - מתפלל שבע ומתודה, מנחה - מתפלל שבע ומתודה, בנעילה - מתפלל שבע ומתודה, בערבית - מתפלל שבע מעין שמנה עשרה.	והתניא: [ת"ק]									⚡	◊
מתפלל שמנה עשרה, מפני שצ"ל הכולה בחונן הדעת.	רבי חנינא בן גמליאל משום אבותיו:									⚡	◊
איהו אמר משום אבותיו, וליה לא ס"ל.	ר"נ בר יצחק:									!	◊
ואת לא תסכרא דמאן תנא קטפא פירא - ר"א הוא?	ר' ירמיה לר' זירא:									⚡	
המעמיד בשרף ערלה - אסור	והתנן, ר"א									⚡	◊
אפילו תימא רבנן, ע"כ לא פליגי רבנן עליה דר"א - אלא בקטפא דגווא, אבל בקטפא דפירא - מודו ליה										!	◊
שמעתי בפירוש שהמעמיד בשרף העליון, בשרף העיקרין - מותר, בשרף הפגין - אסור, מפני שהוא פרי.	דתנן, א"ר יהושע:									!	
ואיבעית אימא: כי פליגי רבנן עליה דר"א - באילן העושה פירות, אבל באילן שאינו עושה פירות - מודו דקטפו זהו פרי										!	◊
אין לקטף שביעית	דתנן ר"ש:									!	◊
יש לקטף שביעית, מפני שקטפו זהו פרי.	חכמים:									!	◊
מאן חכמים? לאו רבנן דפליגי עליה דר"א?										!	
מאן חכמים - ר"א דאמר קטפו זהו פרי.	א"ל ההוא סבא, הכי א"ר יוחנן:										◊
אי ר"א, מאי איריא אילן שאינו עושה פרי? אפילו אילן העושה פרי - קטפו זהו פרי										⚡	
לדבריהם דרבנן קאמר להו, לדידי - אפי' אילן העושה פירות נמי קטפו זהו פרי, לדידכו - אודו לי מיהת באילן שאינו עושה פירות דקטפו זהו פרי										!	◊
לא שנא.	רבנן אמרי ליה:									!	
איזו היא בתולה - כל שלא ראתה כו'.											◊
נשאת וראתה דם מחמת נישואין, ילדה וראתה דם מחמת לידה - עדיין אני קורא לה בתולה, שהרי בתולה שאמרו - בתולת דמים, ולא בתולת בתולים.	ת"ר:										◊
איני											⚡
ג' בתולות הן: בתולת אדם, בתולת קרקע, בתולת שקמה.	והאמר רב כהנא, תנא:										⚡
בתולת אדם - כל זמן שלא נבעלה, נפקא מינה - לכ"ג, א"נ - לכתובתה מאתים.											⚡
בתולת קרקע - כ"ז שלא נעבדה, נפקא מינה - לנחל איתן, א"נ - למקח וממכר.											⚡
בתולת שקמה - כ"ז שלא נקצצה, נפקא מינה - למקח וממכר, אי נמי - למקצצה בשביעית											⚡
אין קוצצין בתולת שקמה בשביעית, מפני שהיא עבודה.	כדתנן:										⚡

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p> <p>נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה-</p> <p>מקרא- key:</p>		ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
נדה-שמאי	מימרא	מאן דאמר									
	ואם איתא, ליתני נמי הא								ז		
	כי קתני - מידי דלית ליה שם לווי, אבל מידי דאית ליה שם לווי - לא קתני.	ר"נ בר יצחק:							!	ז	
	כי קתני - מידי דתלי במעשה, מידי דלא תלי במעשה - לא קתני.	רב ששת בריה דרב אידי:							!	ז	
	כי קתני - מידי דלא הדר לברייתו, מידי דהדר לברייתו - לא קתני.	רבי חנינא בריה דרב איקא:							!	ז	
	כי קתני - מידי דקפיד עליה זבינא, מידי דלא קפיד עליה זבינא - לא קתני.	רבינא:							!	ז	
	ולא קפדי?								ז		
	כשם שהשארור יפה לעיסה - כך דמים יפין לאשה	והתניא, רבי חייא:							ז		ז
	כל אשה שדמיה מרובין - בניה מרובין	ותניא משום ר"מ:							ז		ז
	אלא: כי קתני - מידי דקפיץ עליה זבינא, מידי דלא קפיץ עליה זבינא - לא קתני.								!	ז	
	איזויה בתולת קרקע - כל שמעלה רשושין ואין עפרה תיחוח, נמצא בה חרס - בידוע שנעבדה, צונמא - הרי זו בתולת קרקע.	ת"ר:								■	
	מעוברת משידוע עוברת.										■
	וכמה הכרת העובר?										▲
	שלשה חדשים, ואע"פ שאין ראיה לדבר - זכר לדבר, שנאמר (בראשית ל"ח), ויהי כמשלש חדשים וגומר.	סומכוס אומר משום רבי מאיר:								!	ז
	זכר לדבר? קרא כתיב, וראיה גדולה היא									ז	
	משום דאיכא דילדה לט', ואיכא דילדה לשבעה.								!	ז	
	הרי שהיתה בחזקת מעוברת וראתה דם, ואח"כ הפילה רוח או כל דבר שאינו של קיימא - הרי היא בחזקתה, ודיה שעתה. ואע"פ שאין ראיה לדבר - זכר לדבר, שנאמר (ישעיהו כ"ו) הרינו חלנו כמו ילדנו רוח.	ת"ר:									■
	מאי, זכר לדבר? הרי ראיה גדולה היא									ז	
	כי כתיב האי קרא - בזכרים כתיב.									!	ז
	קשתה שנים, ולשלישי הפילה רוח או כל דבר שאינו של קיימא - הרי זו יולדת בזוב.	ורמינהי:								■	ז
	ואי אמרת לידה מעלייתא היא, קושי סמוך ללידה רחמנא טהריה									ז	
	הנח מעת לעת - דרבנן.	רב פפי:								!	ז
	מידי הוא טעמא - אלא משום דראשה כבד עליה ואבריה כבדין עליה, הכא נמי - ראשה ואבריה כבדין עליה.	רב פפא:								!	ז
	ראתה ואח"כ הוכר עוברת, מהו? כיון דבעידנא דחזאי לא הוכר עוברת - מטמיא, או דלמא: כיון דסמוך לה חזאי לא מטמיא?	בעא מיניה רבי ירמיה מרבי זורא:									▲
	מידי הוא טעמא - אלא משום דראשה כבד עליה ואבריה כבדין עליה, בעידנא דחזאי - אין ראשה כבד עליה ואין אבריה כבדין עליה.	א"ל: [רבי זורא]								!	ז
	הגיע עת וסתה בימי עבורה ולא בדקה, מהו? קא מיבעיא לי אליבא דמ"ד וסתות דאורייתא. מאי כיון דוסתות דאורייתא - בעיא בדיקה, או דלמא: כיון דדמיה מסולקין, לא בעיא בדיקה?	בעא מיניה ההוא סבא מר' יוחנן:									▲
	אם היתה במחבא והגיע שעת וסתה ולא בדקה - טהורה, שחרדה מסלקת את הדמים.	א"ל: [ר' יוחנן] תניתוה: רבי מאיר:								!	ז
	טעמא - דאיכא חרדה, הא ליכא חרדה והגיע וסתה ולא בדקה - טמאה, אלמא: וסתות דאורייתא. וכיון דאיכא חרדה - דמיה מסולקין, ולא בעיא בדיקה, הכא נמי - דמיה מסולקין, ולא בעיא בדיקה.										■
	מניקה עד שתגמול וכו'.										■

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ^ מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

נדדה-שמאי	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א
מניקה שמת בנה בתוך עשרים וארבע חדש - הרי היא ככל הנשים, ומטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה. לפיכך, אם היתה מניקתו והולכת ארבע או חמש שנים - דיה שעתה - דברי ר"מ.	ת"ר: [ר"מ]								◆	◊	
דיין שעתן כל עשרים וארבע חדש, לפיכך, אם היתה מניקתו ארבע וחמש שנים - מטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה.	רבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון:								◆	◊	
כשתמצא לומר, לדברי ר"מ - דם נעכר ונעשה חלב, לדברי רבי יוסי ורבי יהודה ורבי שמעון - אבריה מתפרקין, ואין נפשה חוזרת עד עשרים וארבע חדש.									■	◊	
לפיכך דר"מ למה לי?									⚡		
משום לפיכך דרבי יוסי.									!		
ולפיכך דרבי יוסי למה לי?									⚡		
מהו דתימא: רבי יוסי תרתי אית ליה - קמ"ל.									!		
דם נעכר ונעשה חלב - דברי ר"מ,	תניא נמי הכי: [ר"מ]								◆	■	◊
אבריה מתפרקין, ואין נפשה חוזרת עליה עד עשרים וארבע חדש.	רבי יוסי:								◆	■	◊
מאי טעמא דר"מ - דכתיב (איוב י"ד) מי יתן טהור מטמא לא אחד.	ר' אלעאי:								◆	■	◊
זו שכבת זרע, שהוא - טמא, ואדם הנוצר ממנו - טהור.	רבנן - א"ר יוחנן:								◆	■	◊
אלו מי הנדה, שהמזה ומזין עליו - טהור, ונוגע - טמא.	ר"א:								◆	■	◊
ומזה טהור? והכתיב: (במדבר י"ט) ומזה מי הנדה יכבס בגדין									⚡		
מאי מזה - נוגע.									!		
והכתיב מזה, והכתיב נוגע? ועוד, מזה - בעי כבוס, נוגע - לא בעי כבוס									⚡		
אלא: מאי מזה - נושא.									!		◊
וליתכוב, נושא									⚡		
קמ"ל - דעד דדרי כשיעור הזאה.									!		◊
הניחא למ"ד הזאה צריכה שיעור, אלא למ"ד אין צריכה שיעור, מאי איכא למימר?									⚡		
אפילו למ"ד אינה צריכה שיעור, ה"מ - אגבא דגברא, אבל במנא - בעינא שיעור									!		◊
כמה יהיו במים ויהא בהן כדי הזאה כדי שיטבול ראשי גבעולין ויזה	כדתנן:								!	■	
והיינו דאמר שלמה (קהלת ו') אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני.									■		
איזו היא זקנה כל שעברו עליה שלש עונות סמוך לזקנתה											■
היכי דמי סמוך לזקנתה?											^
כל שחברותיה אומרות עליה זקנה היא.	רב יהודה:								◆	!	◊
כל שקורין לה אמא אמא ואינה בושה.	רבי שמעון								◆	!	◊
כל שאינה מקפדת	ר' זירא ור' שמואל בר רב יצחק, חד אמר:								◆	!	◊
כל שאינה בושה.	וחד אמר: [ר' זירא ור' שמואל בר רב יצחק]								◆	!	◊
מאי בנייהו?										^	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

מקרא-key	מאן דאמר	נדה-שמאי	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
איכא בינייהו: בושה ואינה מקפדת.												
וכמה עונה?												
ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה:												
רבא אמר רב חסדא: עשרים יום.												
ולא פליגי, מר קחשיב ימי טומאה וימי טהרה, ומר לא חשיב ימי טומאה.												
זקנה שעברו עליה שלש עונות וראתה - דיה שעתה, ועוד עברו עליה שלש עונות וראתה - דיה שעתה, ועוד עברו עליה שלש עונות וראתה - הרי היא ככל הנשים, ומטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה. ולא שכוונה, אלא אפי' פחתה והותירה.	ת"ר:											
אפי' פחתה, ולא מבעיא כוונה? אדרבה, כי כוונה - קבעה לה וסתה, ודיה שעתה												
וכי תימא: רבנן היא, דפליגי עליה דרבי דוסא, דאמרי אשה שיש לה וסת - מטמאה מעת לעת												
איפכא מבעיא ליה, ולימא: ולא שפחתה והותירה, אלא אפי' כוונה												
לא שפחתה והותירה אלא אפי' כוונה.	תני:											
ואיבעית אימא, ה"ק: ולא שכוונה אלא שפחתה והותירה, אבל כוונה - קבעה לה וסת ודיה שעתה, ומני - רבי דוסא היא.												
כל אשה שעברו עליה וכו':	ר"א:											
מעשה ברביה אחת בהיתלו שהפסיקה שלש עונות, ובא מעשה לפני חכמים ואמרו דיה שעתה.	תניא, אמר להם רבי אליעזר לחכמים:											
איך שעת הדחק ראייה.	אמרו לו: [חכמים]											
מאי שעת הדחק?												
שני בצורת הוו	איכא דאמרי:											
טהרות אפי' לעבידא, וחשו רבנן להפסד דטהרות.	איכא דאמרי:											
מעשה ועשה רבי כר' אליעזר, לאחר שזכר אמר: כדו הוא ר' אליעזר לסמוך עליו בשעת הדחק.	ת"ר:											
מאי לאחר שזכר?												
אילימא - לאחר שזכר דאין הלכה כר' אליעזר אלא כרבנן												
בשעת הדחק היכי עביד כוותיה?												
אלא - דלא אימתר הילכתא לא כמר ולא כמר, ומאי, לאחר שזכר - לאחר שזכר דלאו יחיד פליג עליה, אלא רבים פליגי עליה, אמר: כדו הוא ר' אליעזר לסמוך עליו בשעת הדחק.												
תנוקת שלא הגיע זמנה לראות וראתה, פעם ראשונה - דיה שעתה, שניה - דיה שעתה, שלישית - הרי היא ככל הנשים, ומטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה. עברו עליה שלש עונות וראתה - דיה שעתה, ועוד עברו עליה שלש עונות וראתה - דיה שעתה, ועוד עברו עליה שלש עונות וראתה - הרי היא ככל הנשים, ומטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה.	ת"ר:											
וכשהגיע זמנה לראות, פעם ראשונה - דיה שעתה, שניה - מטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה, עברו עליה שלש עונות וראתה - דיה שעתה.												
עברו עליה שלש עונות - דיה שעתה	אמר מר:											
הדר קחזיא בעונות מאי?												
פעם ראשונה ושניה - דיה שעתה, שלישית מטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה.	רב גידל אמר רב:											

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

נדה-שמאי	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א	◊	<
ועוד עברו עליה ג' עונות וראתה - דיה שעתה												■	◊
הדר - קחזיא בעונות מאי?												▲	
פעם ראשונה - דיה שעתה, שניה - מטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה.	רב כהנא אמר רב גידל אמר רב:											!	◊
מני?												▲	
רבי היא												!	
בתרי זימני הוי חזקה.	דאמר: [רבי]											■	!
עברו עליה ג' עונות וראתה - דיה שעתה	אימא סיפא:											⚡	
אתאן לר"א												⚡	
וכי תימא: רבי היא, ובעונות סבר לה כר"א												!	
ומי סבר לה? והא לאחר שנוכר קאמר												⚡	
אלא: ר"א היא, ובוסתות סבר לה כרבי.												!	◊
כתם שבין ראשונה ושניה - טהור												■	◊
שבין שניה ושלישית חזקה אמר: טמא	[חזקה]											◆	■
טהור.	רבי יוחנן:											◆	■
טמא, כיון דאילו חזיא - מטמאה, כתמה נמי - טמא.	חזקה:											■	
טהור, כיון דלא אתחזקה בדם - כתמה נמי לא מטמינן לה.	רבי יוחנן:											■	
וכי מה בין זו לבתולה שדמיה טהורין?	מתקף לה ר' אלעאי:											⚡	◊
זו - שירפה מצוי, וזו - אין שירפה מצוי.	ר' זירא:											!	◊
תינוקת שלא הגיע זמנה לראות וראתה, פעם ראשונה ושניה - רוקה ומדרסה בשוק טהור	עולא א"ר יוחנן משום ר"ש בן יהוצדק:											■	◊
כתמה נמי טהור	[ר' יוחנן]											■	◊
ולא ידענא אם דידיה אם דרביה.	[עולא]											■	
למאי נפקא מינה?												⚡	
למיהוי דבריו של אחד במקום שנים.												!	
כר"ש בן יהוצדק.	כי אתא רבין וכל נחותי ימא:											■	◊
תינוקת שלא הגיע זמנה לראות, אפילו שופעת כל ז' - אינה אלא ראייה אחת.	רב חלקיה בר טובי:											■	◊
אפילו שופעת - ולא מבעיא פוסקת? אדרבה, פוסקת הויא לה כשתי ראיות												⚡	
אלא: תינוקת שלא הגיע זמנה לראות, ושופעת כל ז' - אינה אלא ראייה אחת.												■	◊
מדלפת אינה כרואה.	רב שימי בר חייא:											■	◊
והא קחזיא												⚡	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

נדה-שמאי	מאן דאמר	כ	י	ז	ח	ט	י	כ	ל
אימא: אינה כשופעת אלא כפוסקת.									■
מכלל דשופעת - כי נהרא?									⚡
אלא אימא: אינה אלא כשופעת.									■ ◊
חזקה, בנות ישראל עד שלא הגיעו לפרקן - הרי הן בחזקת טהרה, ואין הנשים בודקות אותן. משהגיעו לפרקן - הרי הן בחזקת טומאה, ונשים בודקות אותן.	תנו רבנן: [ת"ק]								■ ◊
אין בודקין אותן ביד - מפני שמעוותות אותן, אלא סכות אותן בשמן מבפנים ומקנחות אותן מבחוץ, והן נבדקות מאליהן.	רבי יהודה:								■ ◊
מעוברת וכו'.	רבי יוסי:								■ ◊ <
רבי יוסי אומר מעוברת ומניקה שעברו עליה ג' עונות - דיה שעתה	תני תנא קמיה דר' אלעזר:								■ ◊
פתחת בתרי וסיימת בהדא	א"ל: [רבי אלעזר]								⚡
דלמא מעוברת והיא מניקה קאמרת, ומילתא אנב אורחיה קמ"ל - דימי עיבורה עולין לה לימי מניקותה וימי מניקותה עולין לה לימי עיבורה.									! ◊
ימי עיבורה עולין לה לימי מניקותה, וימי מניקותה עולין לה לימי עיבורה כיצד, הפסיקה שתיים בימי עיבורה ואחת בימי מניקותה, שתיים בימי מניקותה ואחת בימי עיבורה, אחת ומחצה בימי עיבורה ואחת ומחצה בימי מניקותה - מצטרפות לג' עונות	כדתניא:								■ ! ◊
בשלמא ימי עיבורה עולין לה לימי מניקותה משכחת לה - דקמניקה ואולא ומיעברה, אלא ימי מניקותה עולין לה לימי עיבורה היכי משכחת לה?									⚡
איבעית אימא: בלידה יבשתי									! ◊
ואיבעית אימא: דם נדה לחוד ודם לידה לחוד									! ◊
ואיבעית אימא: תני חדא.									! ◊
במה אמרו דיה שעתה וכו'.									■ ◊ <
אכולהו	רב:								◆ ■ ◊
ל"ש אלא בתולה וזקנה, אבל מעוברת ומניקה - דין כל ימי עיבורן, דין כל ימי מניקותן.	שמואל:								◆ ■ ◊
אכולהו	וכן אמר ר' שמעון בן לקיש:								◆ ■
לא שנו אלא בתולה וזקנה, אבל מעוברת ומניקה - דין כל ימי עיבורן, דין כל ימי מניקותן.	רבי יוחנן:								◆ ■
כתנאי									■ ◊
מעוברת ומניקה שהיו שופעות דם ובאות - דין כל ימי עיבורן, ודין כל ימי מניקותן - דברי ר"מ	[ר"מ]								◆ ■ ■ ◊
לא אמרו דין שעתן אלא בראייה ראשונה, אבל בשניה - מטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה.	רבי יוסי ור' יהודה ורבי שמעון:								◆ ■ ■ ◊